

น้ำใจข้าแม่ไพศาลปานสมุทร
และรักข้าก็แสนสุดลึกเทียมนั้น
ให้ท่านมาก ข้าได้มากดุจเดียวกัน
สองสิ่งนั้นค่าอนันต์นิรันดร์กาล

—วิลเลียม เชกสเปียร์

ข่าวสาลี

จะไม่มีกรเก็บเกี่ยว

ฝนฤดูใบไม้ผลิปลูกหน่อข้าวที่จำศีลอยู่ และต้นกล้าสีเขียวสดใสก็ผุดพ้นพื้นดินอันชุ่มฉ่ำ แสงยอดงามราวกับผู้หลับใหลซึ่งลุกขึ้นบิดขี้เกียจหลังนิทรานาน เมื่อฤดูใบไม้ผลิคล้อยสู่ฤดูร้อน ลำต้นสีเขียวสดใสก็เข้มข้นเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาล กลายเป็นสีน้ำตาลทอง กลางวันทอดยาวและร้อนขึ้น เมฆดำทะมึนก้อนโตม้วนตัวนำฝนมา และลำต้นสีน้ำตาลก็วาววามด้วยหยาดน้ำในแสงสลัวอันนิรันดร์ใต้เรือนยอดข้าว ข้าวสาลีงอกงาม รวงข้าวสุกปลั่งปลิวไสวไปตามแรงลมแห่งทุ่งหญ้าเขตอบอุ่น คล้ายผืนม่านพลิ้วไหวราวทะเลไร้ฝั่งที่กระเพื่อมขึ้นลงไม่หยุดไปจนสุดเส้นขอบฟ้า

เมื่อถึงฤดูเก็บเกี่ยว จะไม่มีชวานาคนใดเด็ดรวงข้าวจากต้น ถูมันด้วยมืออันหยาบกร้าน และเป่าแกลบออกจากเมล็ด จะไม่มีใครได้เคี้ยวเมล็ดข้าว หรือรู้สึกว่เปลือกหุ้มข้าวบางๆแตกออกเมื่อกระทบกับฟัน ชวานาตายด้วยโรคระบาด สมาชิกในครอบครัวที่เหลือหนีไปยังเมืองที่ใกล้ที่สุดที่ซึ่งพวกเขาที่พักพิงให้แก่โรคเช่นกัน เป็นหนึ่งในคนหลายพันล้านซึ่งสิ้นชีวิตในการโจมตีระลอกที่สาม บ้านหลังเก่าซึ่งสร้างขึ้นด้วยน้ำมือของคุณปู่กลายเป็นเกาะร้างกลางทะเลสีน้ำตาลอันไร้ฝั่ง กลางวันเริ่มสั้นลง กลางคืนเริ่มเย็นขึ้น และรวงข้าวสาลีก็ส่งเสียงแกรกรกรากอยู่กลางสายลมอันแห้งผาก

ข้าวสาลีรอดพ้นจากแรงลมและสายฟ้าของพายุฤดูร้อนมาได้ แต่โชค

ไม่อาจช่วยให้มันรอดพ้นจากความหนาวเหน็บ กว่าผู้ลี้ภัยจะเข้ามาพำนักในบ้านเก่าแก่หลังนั้น ชาวสาลีก็ตายไปนานแล้ว ถูกบดขยี้ด้วยน้ำมือของน้ำค้างแข็ง

ชายห้า หญิงสอง ต่างเป็นคนแปลกหน้าต่อกันในคืนก่อนเข้าสู่ฤดูเพาะปลูกครั้งสุดท้ายนั้น ขณะนี้ล้วนผูกพันกันด้วยคำสัญญาอันมิได้เอื้อนเอ่ยออกมาที่ว่า รวมกันไม่ได้แปลว่าเราจะอยู่รอดเสมอไป

พวกผู้ชายผลัดกันเฝ้ายามที่ระเบียง ในเวลากลางวันผืนฟ้าไร้เมฆเป็นสีฟ้าสดใส และดวงอาทิตย์ที่คล้อยต่ำตรงเส้นขอบฟ้าก็อาบไล้ทุ่งข้าวสาลีสีน้ำตาลซีดให้เป็นสีทองอร่าม กลางคืนไม่ได้ทอดตัวลงอย่างอ่อนโยน แต่ทิ้งตัวลงบนผืนโลกอย่างโกรธเคือง และแสงดาวก็เปลี่ยนข้าวสาลีสีน้ำตาลทองให้กลายเป็นสีเงินยวง

โลกแห่งเครื่องจักรกลล่มสลายไปแล้ว แผ่นดินไหวและสึนามิทำลายล้างเมืองชายฝั่ง โรคระบาดคืบคลานกินชีวิตไปหลายพันล้าน

และชายที่ยืนอยู่บนระเบียงก็เฝ้ามองข้าวสาลี พลังสงสัยว่าจากนี้ไปจะเกิดอะไรขึ้นอีก

ในบ่ายต้น ๆ ของวันหนึ่ง ชายผู้รับหน้าที่เฝ้ายามเห็นทะเลธัญพืชตายซากแหวกออกและรู้ว่ามีคนกำลังมุ่งหน้ามาทางนี้ ลุยฝ่าทุ่งข้าวสาลีมายังบ้านไร่หลังเก่า เขาร้องเรียกคนที่อยู่ในบ้าน และหญิงคนหนึ่งก็ก้าวออกมายืนข้างเขาบนเฉลียง ทั้งสองมองยอดข้าวสูงผลุบหายไปในทะเลสีน้ำตาลราวกับถูกผืนโลกดูดลงไป มองเหนือแนวยอดข้าวสาลีก็ไม่เห็นใครหรืออะไรก็ตามที่กำลังมุ่งหน้ามา ฝ่ายชายก้าวลงจากเฉลียง เล็งปืนไรเฟิลในมือไปยังทุ่งข้าวและยืนรออยู่ที่ลาน ขณะที่ฝ่ายหญิงรออยู่บนเฉลียง และคนที่เหลือรออยู่ในบ้าน แอบโอบหน้าเข้ากับหน้าต่าง ไม่มีใครเอ่ยคำใด ทุกคนล้วนรอให้ม่านข้าวสาลีแหวกออก

เมื่อมันแหวกออก เด็กคนหนึ่งก็ปรากฏกายขึ้น และความเงิบแห่งการรอคอยก็ถูกทำลายลง ฝ่ายหญิงวิ่งลงจากเฉลียงและกดปากกระบอกไรเฟิล

ของฝ่ายชายลงโดยแรง เขายังเล็กนัก คุณยิ่งเด็กได้ลงคอหรือ และใบหน้าของชายคนนั้นก็บิดเบี้ยวด้วยความลึกลับและความกราดเกรี้ยวโทษฐานที่ทุกสิ่งซึ่งเคยจริงแท้ล้วนกลับตาลปัตรไป เราจะรู้ได้อย่างไร เขาขึ้นเสียงใส่อีกฝ่าย เขายังมั่นใจในเรื่องอะไรได้อีกีรี เด็กน้อยเซตลาลออกมาจากทุ่งข้าวสาลีและล้มลง ฝ่ายหญิงวิ่งเข้าไปหา ซ้อนตัวเขาขึ้น แอบใบหน้าสกรปรกของเด็กชายเข้ากับอก และชายถือปืนก็ก้าวไปขวางเธอไว้ เขาหนาวจนตัวแข็งแล้ว เราต้องพาเขาเข้าไปในบ้าน และฝ่ายชายก็รู้สึกถึงแรงกดดันอันหนักหน่วงภายนอก เขาติดอยู่ระหว่างโลกแบบเดิมที่เคยเป็นมา กับโลกที่เปลี่ยนโฉมหน้าไป ระหว่างตัวตนในอดีตกับในปัจจุบัน และราคาของคำสัญญาที่มีได้เอื้อนเอ่ยทั้งหลายก็ถ่วงหนักในใจเขา เขายังเล็กนัก คุณยิ่งเด็กได้ลงคอหรือ ฝ่ายหญิงเดินผ่านเขาไป ขึ้นบันได ย่ำผ่านเฉลียง เข้าไปในตัวบ้าน และฝ่ายชายก็ก้มศีรษะราวกับจะภาวนา ก่อนเงยหน้าขึ้นราวกับจะอ้อนวอน เขารออีกสองสามนาทีเพื่อดูว่าจะมีใครโผล่ออกมาจากทุ่งข้าวสาลีอีกไหม เพราะเขาไม่อยากจะเชื่อว่าจะเด็กวัยเตาะแตะจะรอดชีวิตมาได้ขนาดนี้ทั้งเดียวดาย ไร้ทางสู้ ไม่มีใครดูแล เรื่องพรรคนั้นจะเป็นไปได้อย่างไร

เมื่อก้าวเข้าไปในห้องโถงของบ้านไร่หลังเก่า เขาก็เห็นหญิงสาวอุ้มเด็กไว้บนตัก เธอห่อตัวเด็กน้อยไว้ด้วยผ้าห่มและรินน้ำมาให้ ปลายนิ้วน้อยๆ ที่เป็นสีแดงกำเพราะความหนาวเย็นกำถ่วงแน่น และคนอื่นที่เหลือก็มารวมตัวกันในห้อง ไม่มีใครพูดอะไร เพียงแต่จ้องเด็กน้อยอย่างตะลึงงันและอัศจรรย์ใจ เป็นไปได้ทุกอย่างกัน เด็กน้อยครางเบาๆ กวาดตาดำสำรวจใบหน้าของแต่ละคนไปเรื่อย มองหาใบหน้าที่คุณตา แต่ทุกคนล้วนเป็นคนแปลกหน้าในสายตาเด็กน้อย เช่นเดียวกับที่เป็นคนแปลกหน้าต่อกันและกันก่อนโลกจะล่มสลาย เด็กน้อยบ่นว่าหนาว บอกว่าเจ็บคอ เจ็บมากๆ เลย

หญิงสาวที่อุ้มเขาอยู่สะกิดให้เด็กน้อยอ้าปาก เธอเห็นรอยอักเสบที่คอหอย แต่ไม่เห็นลวดบางเท่าเส้นผมที่ถูกฝังไว้ใกล้ๆ กัน เธอไม่เห็นทั้งเส้นลวดและแคปซูลจิวซึ่งต่อกับเส้นลวดที่ว่า ขณะที่ก้มลงมองดูปากของ

เด็กน้อยนั้น เธอไม่อาจรู้ได้เลยว่าอุปกรณ์ภายในตัวเขาได้ถูกตั้งค่าไว้ให้
ตรวจจับก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ในลมหายใจของเธอ

ลมหายใจของเราคือตัวจุดระเบิด

เด็กๆ ของเราคืออาวุธ

แรงระเบิดทำให้บ้านไร่กลายเป็นจุดไปในพริบตา

แต่ข่าวสาส์นยังไม่สิ้นสุดไปในทันที บ้านไร่ อาคารรอบนอก หรือไซโล
ซึ่งเคยใช้เก็บผลผลิตอันอุดมมาทุกปีล้วนไม่เหลือซาก ทว่าต้นข้าวแห้ง
เปรี้ยวบางที่ถูกเปลวไฟกลืนกินนั้นยังเหลือเถ่าถ่าน และเมื่อตะวันตกดิน
ลมเหนือเย็นเยียบก็พัดผ่านทุ่งหญ้า หอบเถ่าเหล่านั้นขึ้นสู่ฟ้า พัดพาไปไกล
หลายร้อยไมล์ ก่อนเถ่าจะโปรยปรายลงมาอีกครั้ง เป็นละอองหิมะสีดำนพเทา
กลบลงบนผืนดินอันเปลี่ยวร้างไม่ต่างกัน

အိမ်ထောင်ရေး

ภาคหนึ่ง
ปัญหาของพวกเขา

1

โลกคือนาฬิกาที่ใกล้จะหมดลาน

ฉันได้ยินเสียงนั้นยามปลายนิ้วเย็นเยียบของสายลมครูดบานหน้าต่าง ใต้กลิ่นนั้นจากพรมชั้นราและกระดาษปิดผนังเปื่อยยุ่ยในโรงแรมเก่า และสัมผัสได้จากแผ่นอกของทีคัพยามหลับ ในการเต้นโครมครามของหัวใจ ในจังหวะของลมหายใจอ่อนๆ ท่ามกลางอากาศหนาวเหน็บ คือความรู้สึกว่า นาฬิกาใกล้จะหมดลาน

แคสซี่ ซัลลิแวน เผ่ายามอยู่ข้างหน้าต่างที่อีกฟากของห้อง แสงจันทร์ สาดลอดรอยแยกเล็กจิ๋วของผ้าม่านทางด้านหลังเข้ามา ชับให้ไอขาวของลมหายใจเย็นเจิบที่พุ่งออกมาจากปากเธอเรืองสว่าง น้องชายของเธอ นอนอยู่บนเตียงที่ใกล้เธอที่สุด ร่างเล็กๆ ขดอยู่ใต้กองผ้าห่ม เธอหันมองหน้าต่าง มองเตียง แล้วหันกลับไปมองที่เดิม ศีรษะเหวี่ยงกลับไปกลับมา รวากับลูกตุ้ม การหันศีรษะของเธอ จังหวะลมหายใจของเธอ ก็เหมือนกับของนักเก็ต ของทีคัพ เหมือนกับของฉัน คอยบอกเวลาของนาฬิกาที่ใกล้จะหมดลาน

ฉันขยับลงจากเตียง ทีคัพตรงเบาๆ และซุกตัวลึกเข้าไปใต้ผ้าห่ม ความเย็นโถมเข้าใส่ บีบรัดที่อกทั้งที่ฉันแต่งตัวเต็มยศ ขาดเพียงรองเท้าบู๊ต กับเสื้อคลุมแบบสวมหัวซึ่งฉันรีบคว้าขึ้นมาจากปลายเตียง ซัลลิแวนมองฉัน

สวมรองเท้า และมองตามเมื่อฉันเดินไปหยิบเบ้กับไรเฟิลจากตู้เสื้อผ้า ฉันไปสมทบกับเธอที่หน้าต่าง รู้สึกเหมือนควรจะพูดอะไรสักอย่างก่อนจาก เพราะเราอาจไม่ได้พบกันอีก

“ถึงเวลาแล้วสินะ” เธอว่า แสงสลัวทำให้ผิวขาวๆ ของเธอเรือ่เรื่องรอยกระที่ตั้งจุมูกและแก้มคล้ำยจะลอยอยู่กลางอากาศ

ฉันขยับปืนไรเฟิลบนขา “ถึงเวลาแล้ว”

“รู้ไหม ฉันเข้าใจชื่อของตัมโบ้ เพราะเขาหูกาง นักเก็ตก็เหมือนกัน เพราะแซมตัวเล็กนิดเดียว ที่คัพก็ด้วย ฉันไม่ค่อยเข้าใจชื่อซอมบี้เท่าไร เบนไม่ยอมเล่า และฉันก็เดาว่าพาวด์เค้คงได้ชื่อนั้นเพราะตัวจ้ำม่ำ แต่ทำไมเธอถึงชื่อริงเกอร์ล่ะ”

ฉันเดาออกว่าเธอคิดอะไรอยู่ นอกจากซอมบี้กับน้องชายแล้ว เธอไม่ไว้ใจใครอีก ชื่อริงเกอร์ที่หมายถึงผู้ถูกส่งเข้ามาแฝงตัวจึงสะกิดต่อมหวาดระแวงของเธอ “เพราะฉันเป็นมนุษย์”

“ช่วย” เธอมองลอดรอยแยกผ้ามานอกไปยังลานจอดรถซึ่งอยู่ต่ำลงไปสองชั้น เกล็ดน้ำแข็งทำให้มันทอประกาย “มีคนเคยบอกฉันแบบนี้เหมือนกัน และฉันก็เชื่อเขาเหมือนคนโง่เง่า”

“ไม่โง่เท่าไรหรอก ถ้าดูจากสถานการณ์แล้ว”

“อย่ามาเสแสร้งเลย ริงเกอร์” เธอตวาด “ฉันรู้ว่าเธอไม่เชื่อฉันเรื่องเอแวน”

“ฉันเชื่อ เธอ เรื่องที่เขาเล่าต่างหากที่ไม่สมเหตุสมผล”

ฉันก้าวไปที่ประตูก่อนเธอจะหันอาละวาดใส่ เราห้ามกดดันแคสซี่ ซัลลิแวน เรื่องเอแวน วอล์คเกอร์ ฉันไม่ได้ถือสาอะไรเธอหรอก เอแวนคือกิ้งไม้เล็กๆ ที่งอกออกมาจากชะง่อนผาซึ่งเธอเกาะไว้สุดชีวิต และการที่เขาจากไปก็ทำให้เธอยิ่งเกาะมันแน่นกว่าเดิม

ที่คัพไม่ได้ส่งเสียง แต่ฉันรู้สึกถึงสายตากู่นั้น รู้ว่าเธอตื่นแล้ว ฉันเดินกลับไปเตียง

“พาฉันไปด้วย” เธอกระซิบ

ฉันส่ายหน้า เราคุยกันมาเป็นร้อยๆ ครั้งแล้ว “ฉันไปไม่นานหรอก แค่ไม่กี่วันเอง”

“สัญญานะ”

ไม่มีทางเสียละ ที่คัพ คำสัญญาคือเงินตราเพียงสกุลเดียวที่หลงเหลืออยู่ เราต้องใช้มันอย่างรอบคอบ ริมฝีปากล่างของเธอสั่นระริก ดวงตาพร่ำด้วย น้ำตา “นี่” ฉันพูดอย่างอ่อนโยน “ฉันบอกว่ายังไง พลทหาร” ฉันผินใจ ไม่เอื้อมไปแตะตัวอีกฝ่าย “สิ่งสำคัญอันดับหนึ่งคืออะไร”

“ห้ามคิดเรื่องร้ายๆ” เธอตอบอย่างเชื่อฟัง

“เพราะเรื่องร้ายทำให้เราเป็นยังไง”

“ทำให้เราอ่อนแอ”

“แล้วจะเกิดอะไรขึ้นเมื่อเราอ่อนแอ”

“เราก็จะตาย”

“แล้วเราอยากตายไหม”

เธอสั่นศีรษะ “ยังไม่อยากตาย”

ฉันแตะใบหน้าของเธอ แก้มเย็นเฉียบ น้ำตาอุ่นจืด *ยังไม่อยากตาย* ในยามที่เวลาของมนุษย์จวนเจียนจะหมดลง เด็กผู้หญิงตัวน้อยๆ คนนี้ก็คงถือว่าเข้าวัยกลางคนแล้ว ซัลลิแวนกับฉันเรียกว่าแก่ ส่วนซอมบี้ล่ะสิ ผู้เฒ่า ตีๆ นี้เอง

เขารอฉันอยู่ที่ลิโอบบี้ สวมแจ็กเก็ตสกีทับเสื้อู้ดสีเหลืองสด ซึ่งขูดมาจากซากปรักหักพังในโรงแรม ซอมบี้หนีออกมาจากค่ายเฮเวนในสภาพที่สวมแค่ชุดผ้าตัดบางเฉียบ ใบหน้าภายใต้หลอดเครารุงรังแดงก่ำด้วยพิษไข้ แผลกระสุนที่เกิดจากฝีมือฉัน แผลที่ฉีกออกตอนหนีจากค่ายเฮเวนและเย็บปิดด้วยฝีมือแพทย์สนามอายุสิบสองของเราคงจะติดเชื้อ เขายืนฟังเคาน์เตอร์ มีอกุมสีข้าง แสร้งทำเป็นว่าทุกอย่างเรียบร้อยดี

“ฉันเริ่มคิดว่าเธอจะเปลี่ยนใจแล้วนะเนี่ย” ซอมบี้ว่า ดวงตาสีเข้ม

เป็นประกายวิบวับราวกับยั่วเข้าฉันเล่น แต่อาจเป็นเพราะพิษไข้ไข้ก็ได้

ฉันส่ายหน้า “ที่คัพนะ”

“ยายนั่นไม่เป็นไรหรอกน่า” เขาปล่อยยิ้มบาดใจออกมาจากกรงขัง เพื่อปลอบใจฉัน ซอมบี้ยังไม่เข้าใจว่าคำสัญญาที่นั่นล้ำค่าเพียงใด หากเข้าใจ เขาก็คงไม่ให้สัญญากับใครง่าย ๆ แบบนี้

“ฉันไม่ได้เป็นห่วงที่คัพ นายโทรมเป็นบ้าเลยนะ ซอมบี้”

“เพราะอากาศนะ ทำผิวฉันเสียหมด” รอยยิ้มที่สองผุดพรายหลังเล่นมุก เขาชะโงกหน้าเข้าหา หวังให้ฉันยิ้มตอบ “สักวันหนึ่ง พลทหารริงเกอร์ คำพูดของฉันจะทำให้เธอยิ้ม แล้วโลกก็จะแตกเป็นสองเสี่ยง”

“ฉันไม่พร้อมจะแบกความรับผิดชอบพรรคนั่นหรอก”

เขาหัวเราะ และฉันก็เหมือนจะได้ยินเสียงโกลก ๆ ในอกเขา “เฮ้อนี่” เขาส่งแผ่นพับโฆษณาถ้าหลบภัยให้ฉันอีกใบ

“ฉันมีแล้ว” ฉันบอกเขา

“ติดใบนี้ไปด้วย เพื่อเธอทำหาย”

“ฉันไม่ทำหายหรอก ซอมบี้”

“ฉันจะส่งพาวด์เค็้กไปด้วย” เขาว่า

“อย่าเต็ดขาด”

“ฉันเป็นหัวหน้านะ ฉันจะส่งเขาไป”

“พวกนายที่นี่ต้องการพาวด์เค็้กมากกว่าฉันที่อยู่ข้างนอกนั่น”

เขาพยักหน้า เขารู้ว่าฉันจะปฏิเสธ แต่ก็อดไม่ได้ที่จะพยายามอีกสักหน “บางทีเราน่าจะยกเลิกภารกิจ” เขาว่า “ที่นี่ก็ได้แล้วร้าย ขนาดนั้น ชะหน้อย มีรีนไรเป็นพันธมิตร หนูอีกสองสามร้อย และศพอีกสองสามโหลก็จริง แต่วีนะ สูดยอด...” เขายังเล่นมุก ยังพยายามทำให้ฉันยิ้ม เขามองแผ่นพับในมือ *ยี่สิบสี่องศาเซลเซียสตลอดปี!*

“จนกว่าหิมะจะกระหน่ำจนเราไปไหนไม่ได้หรืออุณหภูมิลดต่ำลงอีกรอบนะเธอ สถานการณ์นี่อันตรายมากนะ ซอมบี้ เราอยู่ที่นี่นานเกินไปแล้วด้วยซ้ำ”

ฉันไม่เข้าใจเลย เรากลเรื่องนี้กันซ้ำซากไม่รู้ที่หนแล้ว แต่เขาก็ยังอยาก จะขุดมันขึ้นมาอีกจนได้ บางครั้งฉันก็สงสัยว่าขอมบี๋คิดอะไรอยู่กันแน่

“เราต้องเลี้ยงดู และนายก็รู้ว่าเราจะเดินดุ่มๆ เข้าไปไม่ได้” ฉันว่า “มีโอกาสนสูงที่ผู้รอดชีวิตกลุ่มอื่นๆ จะไปซ่อนตัวอยู่ในถ้ำหลบภัยที่ว้าแล้ว และ พวกเขาก็อาจไม่พร้อมจะอำแขนรับเรา ยิ่งถ้าพวกเขาเคยเจอัมัจจุราชเงียบ ของซัลลิแวนแล้ว”

“หรือทหารเกณฑ์อย่างเรา” เขาเสริม

“ดังนั้นฉันจะออกไปสำรวจพื้นที่ก่อนและกลับมาในอีกสองสามวัน”

“เธอต้องรักษาสัญญาะ”

“ฉันไม่ได้ให้สัญญา”

ไม่เหลืออะไรให้พูดแล้ว ทั้งที่เหลืออีกเป็นล้านเรื่องที่ต้องพูดกัน เรา อาจไม่ได้พบกันอีกและเขาก็คิดแบบเดียวกัน เพราะเขาพูดว่า “ขอบใจนะ ที่ช่วยชีวิตฉันไว้”

“ทั้งที่ฉันยังสี่ขังนายทะเล และตอนนี้นายก็อาจจะต้องตายเนี่ยะ”

เขาสายหน้า ดวงตาวาววามด้วยพิษไข้ ริมฝีปากซีดเผือด ทำไม พวกนั้นต้องตั้งชื่อเขาว่าขอมบี๋ด้วย ลางร้ายชัดๆ ฉันเห็นเขาครั้งแรกตอนที่เขากำหมัดวิดพื้นอยู่กลางลานออกกำลังกาย ใบหน้าบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวด และโกรธแค้น เลือดนองเป็นแอ่งอยู่บนพื้นยางมะตอยใต้หมัด *หมอนั้นใครนะ* ฉันถาม *เขาชื่อขอมบี๋* เขาเอาชนะโรคระบาดได้ พวกนั้นบอก แต่ฉันไม่เชื่อ ไม่มีใครรอดชีวิตจากโรคนั้นได้ มันคือโทษประหาร จำครุฝึกเรชนิกัมลงมองเขา ตะคอกสุดเสียง และขอมบี๋ในชุดหมีสีฟ้าหลวมโพรกก็ผลัดดันตัวเองจนผ่านพ้นจุดที่ไม่สามารถวิดพื้นได้อีกแม้แต่ครั้งเดียวไปจนได้ ฉันไม่รู้เหมือนกันว่าจะประหลาดใจไปทำไมเมื่อเขาสั่งให้ฉันยิงเขาเพื่อรักษาสัญญา อันไม่คุ้มเสี่ยงที่เขาให้ไว้กับนักเก็ต เมื่อคนเราเคยแข่งจ้องตากับความตายและความตายก็เป็นฝ่ายกะพริบตาก่อน ก็ไม่มีสิ่งใดเป็นไปไม่ได้อีกต่อไป

กระทั่งการอ่านใจก็ตาม “ฉันรู้ว่าเธอคิดอะไรอยู่” เขาว่า

“ไม่มีทาง”

“เธอกำลังคิดว่าจะจูบลาฉันดีไหม”

“นายทำแบบนี้ทำไม” ฉันถาม “จะหว่านเสน่ห์ใส่ฉันไปเพื่ออะไร”

เขายักไหล่ รอยยิ้มของเขาดูเอียงๆ เหมือนตัวที่เอียงฟิงเคาน์เตอร์อยู่

“มันก็ธรรมดาออก เธอไม่คิดถึงเรื่องธรรมดาๆ ทั้งหลายบ้างเหรอ”

เขาถาม ดวงตาจ้องลึกเข้ามาในตาฉัน ค้นหบางสิ่งซึ่งฉันไม่แน่ใจว่าคืออะไร อยู่เสมอ “พวกร้านอาหารที่ขับรถเข้าไปสั่งอาหารได้ หนังสือดีคืนวันเสาร์ ไอศกรีมแซนดวิช และเช็กทวิตเตอร์นะ”

ฉันส่ายหน้า “ฉันไม่เล่นทวิตเตอร์”

“แล้วเฟซบุ๊กล่ะ”

ฉันชกโมโหแล้ว บางครั้งฉันก็นึกไม่ออกจริงๆ ว่าชอบบිරอดมานานขนาดนี้ได้อย่างไร การโหยหาสิ่งที่เราสูญเสียไปก็ไม่ต่างกับการฝันถึงสิ่งที่ไม่มีความเป็นจริง ถนนทั้งสองสายล้นล้นสุดลงที่ความสิ้นหวัง “ไม่สำคัญหรอก” ฉันว่า “เรื่องพวกนั้นไม่สำคัญสักนิด”

เสียงหัวเราะของซอมบี้ก่อตัวขึ้นในท้องของเขาและผุดขึ้นมาราวกับฟองอากาศร้อนผ่าวในน้ำพุร้อน และฉันก็หายโมโหแล้ว ฉันรู้ว่าเขาตั้งใจโปรยเสน่ห์ แต่ถึงจะรู้ดีแค่ไหน ผลของมันก็ไม่ได้น้อยลงเลย นั่นคือเหตุผลอีกข้อที่ทำให้ซอมบี้ที่น่ากลัวนิดๆ

“ตกลงดีนะ” เขาว่า “เราเคยคิดว่าเรื่องพวกนั้นมีความหมายมากมายนัก แต่รู้ใหม่ว่าอะไรที่มีความหมายอย่างแท้จริง” เขาตอบฟังคำตอบจากฉัน ฉันรู้สึกที่กำลังถูกหลอกล่อให้พูดเพื่อให้เขาได้ตบมุก จึงไม่ตอบอะไร “กริ่งเข้าเรียนนะสิ”

คราวนี้ฉันจนมุมแล้ว ฉันรู้ว่าเขามีแผนอะไรสักอย่าง แต่ไม่รู้จะหยุดยั้งได้อย่างไร “กริ่งเข้าเรียนนั่นรี”

“เป็นเสียงที่แสนธรรมดาที่สุดในโลก และเมื่อเรื่องทั้งหมดนี้จบลง กริ่งเข้าเรียนก็จะดังขึ้นอีกครั้ง” เขาอธิบาย อาจจะถูกแล้วฉันไม่เข้าใจ “ลองคิดดูสิ!

เมื่อกริ่งเข้าเรียนดังขึ้นอีกครั้ง ความธรรมดาสามัญก็จะกลับคืนมา เด็กๆ
กรุกันเข้าเรียน นั่งเบาะรถกริ่งเล็กเรียน ครุ่นคิดว่าจะทำอะไรดีในคืนนั้น
สุดสัปดาห์นั้น หรืออีกห้าสิบปีข้างหน้า พวกเขาจะได้เรียนเรื่องภัยธรรมชาติ
โรคร้าย และสงครามโลกเหมือนที่เราได้เรียนรู้มานะ อะไรทำนองว่า 'ในคราว
ที่มนุษย์ต่างดาวบุกโลกนั้น ผู้คนกว่าเจ็ดพันล้านคนต้องจบชีวิตลง' จากนั้น
กริ่งก็จะดังขึ้น และทุกคนก็จะออกไปกินมือเที่ยง พร้อมบ่นว่ามันทอดวันนี้
แฉะสันดี ประมาณว่า 'โห เจ็ดพันล้านคน เยอะจังเนอะ น่าเศร้าจัง ว่าแต่
นายจะกินมันทอดหมดเลยหรือ' นั่นละเรื่องธรรมดาสามัญ นั่นละสิ่งที่สำคัญ"

สรุปแล้วไม่ใช่มุกตลกสินะ "มันฝรั่งทอดแฉะๆหรือ"

"ก็ได้ ก็ได้ เรื่องที่ฉันพูดไปไร้สาระทั้งเพ ฉันนี่มันโง่จริงๆ"

เขายิ้ม ฟันเขาดูขาวมากเมื่ออยู่ท่ามกลางนครารุงรัง และเมื่อเขา
พูดขึ้นมาแล้ว ฉันก็ครุ่นคิดถึงการจูบเขาขึ้นมาจริงๆ และสงสัยว่าไรหนวด
เหนื่อริมฝีปากจะทำให้จึกจี๋ไหม

ฉันลืมมันเสีย คำสัญญาอันล้ำค่านี้ และจูบก็ถือเป็นคำสัญญา
อย่างหนึ่งเช่นกัน

2

แสงดาวกระจ่างแจ้ง สาดสีขาวมุกฝ้าความมืดลงบนพื้นทางหลวง
หญ้าแห้งทอประกาย ต้นไม้ไร้ใบก็เช่นกัน หากไม่นับสายลมที่พัดผ่านผืนดิน
ตายซากนี้แล้ว โลกก็ตกอยู่ในความเงียบวังงของฤดูหนาว

ฉันย่อตัวลงข้างรถเอสยูวีที่จอดตายเพื่อมองโรงแรมเป็นครั้งสุดท้าย
อาคารสีขาวทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าสูงสองชั้น ไร้จุดเด่นท่ามกลางหมู่อาคารทรง
สี่เหลี่ยมผืนผ้าสีขาวไร้จุดเด่นครือๆกัน ห่างจากหลุมยักษ์ซึ่งเคยเป็นค่าย

เฮเวนเพียงสี่ไมล์ เราเรียกมันว่าโรงแรมวอล์คเกอร์ เพื่อเป็นเกียรติแก่ผู้รังสรรค์หลุมยักษ์ที่ว่า ซัลลิแวนบอกเราว่าโรงแรมนี้คือจุดนัดพบของเธอกับเอแวน ฉันคิดว่ามันใกล้เคียงกับสถานที่เกิดเหตุเกินไป คู่มกัันได้ยากเกินไป แถมเอแวน วอล์คเกอร์ ก็ตายไปแล้วด้วย จะนัดพบกันได้ต้องมีสองคนสิ ฉันบอกซอมบี้ แต่คำค้ำของฉันตกไป ถ้าวอล์คเกอร์เป็นหนึ่งในพวกมันจริงๆ เขาก็อาจหาทางเอาตัวรอดได้

“ยังไงกันล่ะ” ฉันถาม

“มียานหลบหนีอยู่” ซัลลิแวนว่า

“แล้วไง”

เธอขมวดคิ้ว สูดลมหายใจเข้าลึก “แล้ว...เขาก็อาจขึ้นยานหนีมาได้ นะสิ”

ฉันมองเธอ เธอมองตอบ เราสองคนต่างไม่พูดอะไร จากนั้นซอมบี้ก็พูดว่า “ยังไงเราก็ต้องหลบพักที่ไหนสักแห่งนะ ริงเกอร์” เขายังไม่เจอแผ่นพับโฆษณาถ้านั้น “และเราก็น่าจะยกประโยชน์ให้จำเลยไปก่อน”

“ยกประโยชน์ให้จำเลยเรื่องอะไร” ฉันถาม

“ว่าเขาเป็นอย่างไรที่พูดจริงๆ” ซอมบี้มองซัลลิแวนซึ่งยังถลิ่งตาใส่ฉันอยู่ “ว่าเขาจะรักษาสัญญา”

“เขาสัญญาว่าจะหาฉันจนเจอ” เธออธิบาย

“ฉันเห็นเครื่องบินขนส่ง” ฉันว่า “แต่ไม่เห็นยานหลบหนี”

ผิวหน้าไตรอยกระของซัลลิแวนแดงก่ำ “แค่เพราะเธอไม่เห็น...”

ฉันหันไปหาซอมบี้ “ไม่สมเหตุสมผลสักนิด สิ่งมีชีวิตที่ล้ำหน้ากว่าเราเป็นพันๆปีจะหักหลังพวกพ้องของตัวเองเพื่ออะไรกัน”

“เรื่องนั้นยังไม่มีการบอกฉันแฮะ” ซอมบี้มอ้ม

“เรื่องที่เขาเล่ามันพิลึกไปหมด” ฉันว่า “ดวงจิตไร้ร่างสิงสู่ในร่างของมนุษย์ ถ้าไม่จำเป็นต้องมีร่าง ก็ไม่จำเป็นต้องมีดาวเคราะห์สิ”

“พวกเขาอาจต้องการดาวเคราะห์ไปใช้ทำอย่างอื่นก็ได้” ซอมบี้ไม่ลดละ

“เช่นอะไรล่ะ เลี้ยงปลุสัตว์วันหรือ หรือเอาไว้ตากอากาศ” บางสิ่ง
กวนใจฉัน เป็นเสียงเล็กๆที่คอยย้ำว่า *มีอะไรบางอย่างไม่ชอบมาพากล* แต่ฉัน
ระบุไม่ได้ว่ามันคืออะไร เมื่อใดก็ตามที่ฉันไล่ตาม มันก็คอยแต่จะวิ่งหนี

“เราไม่มีเวลาพูดถึงรายละเอียด” ซัลลิแวนตวาด “ฉันมีแต่จดจ่อกับ
การช่วยน้องชายออกมาจากค่ายมรณะ”

ฉันปล่อยให้เรื่องผ่านไป หน้าตาเธอเหมือนคนที่ใกล้จะระเบิดโพละ

ตอนนี้ฉันก็เห็นโครงหน้าเดียวกันนั้นเมื่อหันไปมองเป็นครั้งสุดท้าย
เห็นเป็นเงาตะคุ่มๆ ที่หน้าต่างชั้นสองของโรงแรม ซึ่งแย่มาก แย่เอามากๆ
เป็นเป้าหนึ่งให้มือช่มยิงชัดๆ มัจจุราชเจียบคนต่อไปที่ซัลลิแวนพบอาจไม่ได้
ตกหลุมรักเธอหัวปักหัวปำอย่างคนแรกก็ได้

ฉันผลบหายเข้าไปในแนวต้นไม้ห่างๆริมถนน เศษซากของฤดูใบไม้ร่วง
ที่จับตัวเป็นน้ำแข็งส่งเสียงกรอบแกรบอยู่ใต้รองเท้าบู๊ต ใบไม้ร่วงหงิกกราวกับ
กำหมัด ขยะและกระดุกมนุษย์ถูกสัตว์กินซากคุ้ยจนเกลื่อนกลาด สายลม
เย็นเยียบพัดพากลิ่นควันจางๆมาด้วย โลกจะลุกไหม้ไปอีกร้อยปี ไฟจะ
กลืนกินทุกสิ่งที่เราสร้างขึ้นจากไม้ พลาสติก ยาง หรือผ้า จากนั้นสายน้ำ
สายลม และกาลเวลาก็จะกัดกร่อนก้อนหินกับเหล็กกล้าจนเป็นผุยผง
นำพิศวาทจริงที่เราเคยคิดว่าเมืองจะใหม่เป็นจุนเพราะแรงระเบิดและรังสีมรณะ
ของพวกเขาต่างดาว แต่สุดท้ายแล้วพวกมันกลับอาศัยแค่อำนาจของพระแม่ธรณี
กับกาลเวลาเท่านั้น

และร่างมนุษย์ด้วย ซัลลิแวนบอกมาอย่างนั้น แม้ซัลลิแวนจะพูดเองว่า
พวกมันไม่จำเป็นต้องมีร่างกายก็เถอะ

สิ่งมีชีวิตที่มีเพียงจิตวิญญาณไม่ต้องอาศัยบนดาวเคราะห์หรือ

ครั้งแรกที่ฉันพูดแบบนั้น ซัลลิแวนไม่ยอมฟัง ส่วนขอมบี้ก็ทำเหมือน
มันไม่สลักสำคัญ เขาพูดว่าจะด้วยเหตุผลอะไรก็ช่าง ทำที่สุดแล้วพวกมัน
ก็แค่ต้องการให้เราตายกันหมด ฉะนั้นเรื่องอื่นๆล้วนไม่สำคัญ

ก็อาจจะใช่ แต่ฉันไม่คิดอย่างนั้น